



Bij aankomst moest Demba direct door naar Mauritanië voor een sterfgeval. Altijd een droevig begin. Bassiro Sacko, een wijze oude man van ver in de tachtig. Ook ik ken hem al meer dan 23 jaar. Wij hebben altijd met hem samengewerkt. Galoya, de plaats waar hij woont, zal hem blijven missen, net als wij.

Ik blijf in Dakar om daar dingen te regelen. Nieuwe stoffen voor het couture project van Taihirou. Dit wordt het laatste jaar en dan moeten de twee dames het verder samen doen. We vinden een adresje na lang struinen op diverse markten voor T-shirts. Hier kunnen mooie opdrukken op gemaakt worden en deels op de paasmarkt in Den Haag worden verkocht, samen met de bomberjacks en leuke kinderkleding voor de zomer!!



Dan naar het bedrijf voor zonnepanelen. We hebben daar al vaker zaken mee gedaan, maar nu lijkt het maar niet op te schieten. Er wordt flink gediscussieerd, wat lastig is zonder Demba.

Maar het verbaast mij dat ik in geval van nood redelijk mijn "mannetje" sta. Er wordt afgesproken donderdag 23 febr. te starten in Fass Boye bij het landbouwproject voor (zandpad) jongeren.





De twee kleine meisjes dus niet dat hele kleintje is de tweeling die direct na de geboorte couveuse en medische zorg nodig hadden. Wij hebben toen 2 dagen rondgereden voor dat ze een plekje hadden in een ziekenhuis. Daarna hebben we voor opvolg melk gezorgd. En zie hier twee gezonde grietjes.

Daarna starten we de rit naar Fass Boye. Het is fijn terug te zijn in het huisje aan zee, waar alles in gereedheid wordt gebracht voor een Langue Colorée training van 15 leerkrachten, gegeven door Samb (opgeleid door Silent Work), de leerkracht van de school voor doven (gestart en gebouwd door Silent Work). Het wordt deze keer een groep leerkrachten van twee basisscholen uit omliggende dorpen.

Zij krijgen niet alleen een opleiding maar blijven ook eten en slapen. Er wordt gegeten samen met de dove kinderen. Direct de praktijk uit de eerste hand.

Ook mensen die onze medische hulp nodig hebben komen weer binnendruppelen. Het is een vrolijk en gezellig begin van ons werk.



Op 16 febr. rijden we 3 ½ uur naar Dakar. We moeten geld bij de bank halen voor diverse zaken en dan moet je vroeg zijn. Dus om 5 uur de deur uit zonder ontbijt. Wat we snel inhalen onderweg waar voor weinig geld lokale hete thee met oliebolletjes verkocht wordt langs de weg.

Het is half negen. Bij de bank zijn we snel aan de beurt, maar het geld krijgen we niet zomaar. Alle drie de bestuursleden van Silent Work Senegal worden geappt. Als ze reageren krijgen ze een formulier waarop toestemming is vermeld voor het gevraagde bedrag. Dat is een heen en weer gedoe. Maar uiteindelijk hebben we de drie belangrijke machtigingen gevolgd door kopie ID kaart zodat duidelijk is dat ze de juiste personen hebben.

Dan met de papieren naar het hoofdkantoor van de bank. Die controleert het een en ander niet, maar die bevestigingen aan elkaar. Dus wij weer terug naar de eerste bank waar we destijds de rekening geopend hebben. Maar helaas, het bedrag met de juiste uitleg waarvoor het nodig is, is (nog) niet aangekomen. Goede raad kost tijd, we lopen weer terug naar het hoofdkantoor. Abdou loopt weer terug om de man die op onze auto past wat extra te betalen, zodat hij er niet vandoor gaat. Er liggen van allerlei bruikbare zaken in de open bak van de truck. Terug bij het hoofdkantoor begint alles weer van voren af aan. We vragen nu een kleiner bedrag



waarvan we zeker weten dat het er al op staat met vermelding van het juiste doel. Twee van de bestuursleden worden weer bereikt. De derde heeft duidelijk zijn telefoon vergeten, of staat onder de douche. Even wachten dus. Maar rond half 12 hebben we 200.000 Fcefa (€320).

Nu snel naar de luchthaven om Marcel, een van mijn dove pleegzonen (van 52 jaar met een licht verstandelijke beperking) op te halen. Dit is voor hem een enorme ervaring. Hij is blij en wij zijn nog blijer!! Later vertelt hij dat een jongen hem een rare sigaret heeft aangeboden buiten op de luchthaven. Hij rookt graag, maar dit vertrouwde hij niet. Temeer daar ik had verteld dat hier bijna niet gerookt wordt. Dezelfde jongen had z'n jas gepakt en in de zakken gevoeld. Daar zat €15.- in en dat had hij eruitgehaald bleek later. Misschien was hij arm dacht Marcel later. We hebben het maar zo gelaten.

De volgende dag ging hij met mij mee naar de school voor dove kinderen. Dat was een geweldig feest. Hij vertelde trots aan de kinderen, dat hij niet



uit mijn buik geboren was maar dat hij de kinderrechtster had gevraagd of ik zijn moeder mocht worden.

Hij vertelde dat hij daar erg blij mee is en dat hij veel geleerd heeft. Ook vertelde hij leuk over zijn werk bij Intratuin en over de flat waar hij woont. Het was een heel speciale les geworden voor de kinderen en een leuke ervaring voor Marcel.

En een heel bijzondere ervaring voor ons.

Demba is weer bij ons en we vertrekken morgen met Marcel naar Mauritanië, een rit van 15 uur. Maar deze keer zullen we verschillende stops maken.

Warme groet,
Wiljo Woodi



Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

